

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τρεῖς Ὀκτωβρίου
τοῦ σωτηρίου.

Ἔτος χίλια κ' ἐννιά κ' ἐνδιακόσια,
νέα πλάσις σ' ἔτα νέφη πετώσα.

Χίλια κ' ἐννενηνταένα,
πάλι τὰ συνειθισμένα.

Θέματα Παρθένων λευκοφορεμένων.

Φ.—Μὰ δὲν κυττάζεις, Περικλῆ;...
Π.—Τὶ νὰ κυττάξω, τέρας;
Φ.—Βλέπεις τρεῖς κόρας, Περικλῆ, χιόνος λευκοτέρας;
Π.—Δὲν βλέπω...
Φ.—Φτοῦ σου! νὰ χαθῇς...δὲν βλέπεις, βρέ, τρεῖς κόραις
σὺν οὐρανοκατέβαταις, ἀφράταις, λευκοφόραις;

Π.—Ναί, ναί, τῆς εἶδα, Φασουλῇ,
καὶ μὲ κατέχει συστολὴ
καὶ θαυμασμός μεγάλος...
τί χάρις καὶ τί κόλλος!

Φ.—Ἐθάμβωσαν τὰ μάτια μου...
Π.—Τραβήξου, χασομέρη,
νὰ τῆς ἰδῶ καλλίτερα... πηγαίνουν χέρι χέρι.

Μᾶς βλέπουν δίχως νὰ μίλο ὦν,
τὰ μάτια των σπιθοβολοῦν
κ' ἡ σπίνες των μὲ πυρπολοῦν.

Φ.—Τὶ σύμπλεγμα παρθενικὸ
τὴν φρένα μου ταράζει...
μὰ τί χαμόγελο γλυκὸ
τὰ χεῖλη των χαράζει.

Π.—Ποιαῖς νᾶναι τούταις, ποῦ καμαρόνουν
ἄσπρα ντυμέναις, βρὲ Φασουλῇ;
ποιαῖς νᾶναι τούταις, ποῦ μᾶς πυρόνουν,
κ' ἡ παρθενιά των μᾶς πυρπολεῖ;

Φ.—Ποιαῖς νᾶναι τούταις ἡ λευκοφόραις,
ποῦ πλησιάζουν σὲ τέτοιαις ὥραις
ἐμᾶς τοὺς γέροντας, τοὺς κουνενέδες,
ποῦ μᾶς ἐγέρασαν οἱ καφρενέδες;

Π.—Θὰ τῆς ρωτήσω...

Φ.—Ῥώτα της...

Π.—Ποιαῖς εἰσθε σεῖς, παρθέναις,
ὅπου μᾶς γλυκοβλέπετε σφικτὰ χειροπιασμέναις;

Ποιαῖς εἰσθε σεῖς, παρακαλῶ
μὲ τόσα κάλλη ραδινά,
ποῦ μ' ἔμπρός σας στρίβει τὸ μαλὸ
κ' ἔμένα τοῦ τεμπελχανᾶ;

Φ.—Μὴν ἔρχεσθ' ἐκ τῶν οὐρανῶν
κ' ἀπὸ βυθῶν ὠκεανῶν;
Πόθεν ἐπέσατε σ' τὴν γῆν ἡμῶν τῶν κοπροκύλων;
μὴν εἰσθε πνεύματ' ἄϋλα τῶν κόσμων τῶν ἄϋλων;

Μὴν εἰσθε νύμφαι τῶν δασῶν, τῶν λαγκαδιῶν, τῶν κάμπων...
τὶ νὰ σημαίνει τάχατε τὸ βλέμμα σας τὸ λάμπον;
Ποιαῖς εἰσθε, πόθεν ἔρχεσθε, τί θέλετ' ἐδῶ πέρα,
τώρα ποῦ μαῦρα σύννεφα σκοτίζουν τὸν αἰθέρα;

Μὴν ἔρχεσθε σὺν μάγισσαις μὲ φίλτρα μαγικὰ
ποφήμια ν' ἀναστήσετε;
μὴν εἰσθε μαῦροι δαίμονες κ' ἐβάλατε λευκὰ
γὰ νὰ μᾶς ἀπατήσετε;

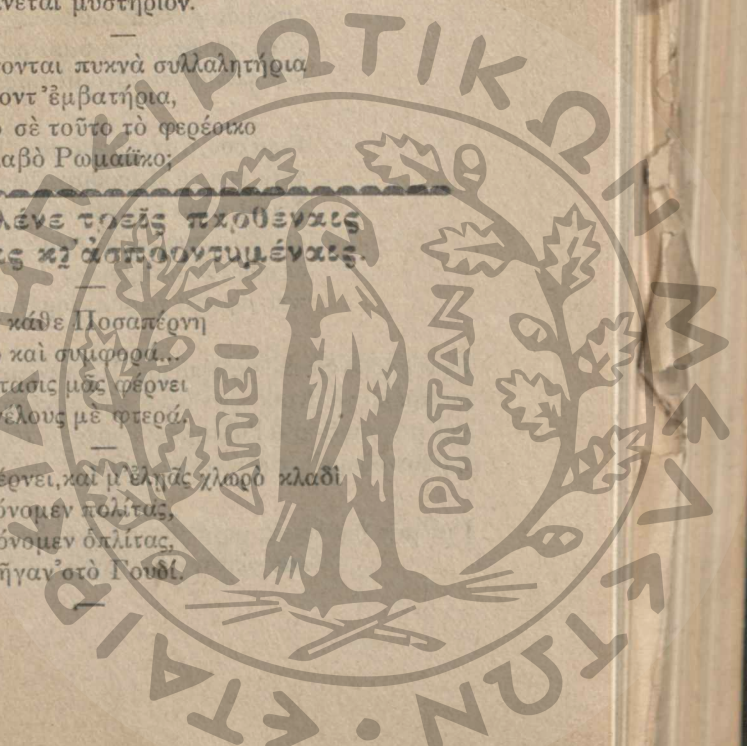
Τώρα, ποῦ Στόλοι καὶ Στρατοὶ
σημαίνουν ἐγεργήριον,
ἡ παρουσία σας αὐτὴ
μοῦ φαίνεται μυστήριον.

Τώρα, ποῦ κόσμου γίνονται πυκνὰ συλλαλητήρια
κ' ἀκούοντ' ἐμβατήρια,
τί θέλετε καὶ σεῖς ἐδῶ σὲ τοῦτο τὸ φερέτικο
καὶ παλαβὸ Ρωμαϊκό;

Τέτοια λένε τρεῖς παρθένας ὠμορφεῖς κ' ἀσπρόντυμέναις.

Γιὰ τὸν κάθε Προσπερόν
ξαφνικὸ καὶ σιμφορᾶ...
ἐπανάστασις μᾶς φέρνει
σὺν ἀγγέλους μὲ φτερά.

Ἐπανάστασις μᾶς φέρνει, καὶ μὲ ἑλκὸς χλωρὸ κλαδί,
στεφανόνομεν πολίτας,
στεφανόνομεν ὁλίτας,
ὅπου πῆγαν σ' τὸ Γουδί.

Με στεφάνους, με κοτίνους
τῶν Ρωμηῶν ἀνθ' ἧς σφαῖρα...
δόξα καὶ τιμὴ σ' ἐκείνους,
ποῦ μᾶς θέλουν κ' ἐδῶ πέρα.

Δόξα καὶ τιμὴ σ' ἐκείνους ποῦ κ' ἔμας τῆς λευκοφόρου
μᾶς ζητοῦν με τὸ κερί,
καὶ ξεχάνονται καιροὶ
με θεσμῶν ἀρχαίων ψόφου.

Τὶ χαρὰς φωναῖς καὶ κρότοι...
χαίρετε, λαὸς κ' ὀπλῖται...
ἀπὸ μᾶς τῆς τρεῖς ἢ πρώτης
Ἀναγέννησις καλεῖται.

Μεταρροῦθιμους ἐκείνη
κ' Ἀνακαίνισις αὐτῇ,
καὶ τὸ κάλλος μας λαμπρύνει
καὶ δεσπόζει καὶ κρατεῖ.

Τραλαρὰ καὶ τραλαρό...
μπᾶτε μέσα σ' τὸ χορὸ
μ' ἕνα πόθο φλογερό.

Κυματίζουν σ' τὸν ἀέρα τὰ λυμένα μας μαλλιά,
καὶ λαὸς ἀναφωνεῖ
με τὴν πᾶστα τὴν παλιὰ
νέα πλάσις θὰ γενῇ.

Νέοι νόμοι κατὰ πάντα θὰ γενοῦν με τοὺς ἀνθρώπους,
τοὺς πολλοὺς ἀνισορροπούς,
νέοι νόμοι, νέον κράτος, μὰ μ' ἐκεῖνα τὰ κεφάλαια
καὶ μ' ἐκεῖνα τὰ μαυλά,
ποῦ σὰς ἔφεραν σὲ χάλα
καὶ μεγάλα καὶ πολλά.

Γέλα, Φασουλῇ πολίτη,
καὶ γιὰ αὐτὴ τὴν νέα πλάσι
πίνε σ' τὸ κρασοπουλεῖο.

Θὰ γενῇ καινούριο σπίτι
δίχως ὄμιλος νὰ χαλάσῃ
καὶ τὸ σπίτι τὸ παλιό.

Τρέχομε σ' τὰ Παρλαμένα,
γιὰ μᾶς γίνεται κουβέντα,
ὅλοι σπρώχνονται σιμὰ μας
καὶ φωνάζουν τὸνομά μας.

Γεῖά σου, Κόντε, γεῖά σου, Ράλλη,
γεῖά σου σύ, Μαυρομυχάλη.
Σ' ὅλα τώρα συμφωνοῦν
κ' ἀπὸ μ' ἑκείνους κ' οἱ τρεῖς περνοῦν
ἀληθῶς ἀγαπημένοι
καὶ σφικτὰ χειροπιασμένοι.

Γιὰ μᾶς ὁ Θεοτόκης, ὁ πρῶτος Κιγκιάντος,
συντρέχει τὸ Κουβέρνο μετὰ τῆς συντροφίας,
γιὰ μᾶς σιγὰ κ' ὁ Ράλης, καὶ κυβερνᾷ τὸ κράτος
ἢ μειονοψηφία τῆς μειονοψηφίας.

Γιὰ μᾶς δουλειᾶς μεγάλαις, γιὰ μᾶς δουλειᾶς με φούνταις,
καὶ κύπτουν τὸν αὐχένα

μ' αὐτὰ κατεβασμένα
στοὺς μειονοψηφούντας οἱ πλειονοψηφούντες.

Γιὰ μᾶς ἀφίνουν ὅλοι τοὺς πρὶν παροξυσμούς,
γιὰ μᾶς ἀλλάζουν τώρα
κοπάδια λιμαδόρα
Βουλῆς καγονισμούς.

Καὶ ἄλλοι μερικοὶ
περνοῦν σιωπηρῶς,
καὶ τὴν ρητορικὴ
νηστεύουν αὐστηρῶς.

Γιὰ μᾶς συλλογισμένοι
μαζεύνονται σ' τὴν κόχη
πολλοὶ συνειθισμένοι
νὰ λένε σ' ὅλα τόχι.

Γιὰ μᾶς δὲν εἶναι κόμμα, γιὰ μᾶς δὲν εἶναι στάνη,
ποῦ θάλασσα τὰ κάνει.

Γιὰ μᾶς ὁ τόπος εἶναι τὴν σήμερον ἀγνώριστος,
καὶ μιὰ Τριάς ὑπάρχει πρὸς χάριν μας ἀχώριστος.

Κ' ἐκείνην ἐξυμνεῖτε
με τόνον εὐλαβῇ,
κ' ἐκείνην προσκυνεῖτε
φωνάζοντες: εὐδοί!

Γιὰ μᾶς εἰς τῆς Τριάδος τῆς ἀληθῶς μεγάλης
νὰ κύψετε τὸ νεῦμα...

Πατὴρ ὁ Θεοτόκης, Υἱὸς ὁ χρυσομάλλης,
κ' ὁ Κυριακούλης Πνεῦμα.

Ὡ παῖδες τῆς Ἑλλάδος,
ὑμνήσεται ἐν πομπαῖς
τὸ φῶς τὸ τριλαμπές
ἐκείνης τῆς Τριάδος.

Γιὰ μᾶς μεγάλα πρᾶγματα,
γιὰ μᾶς γινῆκαν ἕνα
τὰ τρία τὰ προγράμματα,
ποῦ τάχαν χωρισμένα.

Γιὰ μᾶς τὰ τὸς ἄστεῖα
παύουν τοῦ κάθε κόμματος,
γιὰ μᾶς πολλὴ νηστεία
λόγων καὶ κάθε βρώματος.

Λόρδα καθέννας παίζει,
μὴτε κυτῆς τραπέζι
πολυποικίλου γεύματος.

Τρῶνε σὰν τὰ πουλιά,
καὶ στόμα καὶ κοιλία
πληροῦνται μόνον πνεύματος.

Γιὰ μᾶς παροξυσμός,
γιὰ μᾶς ἀναβρασμός
παντοῦ τοῦ Βασιλείου.

Γιὰ μᾶς κ' ὁ Κορωνάτος
προήδρευσε προσφάτως
μεγάλου Συμβουλίου.

Θρήνος ἐξωστὰ Ταμεῖα γιὰ τὴν τὸς οἰκονομία.

Γιὰ μᾶς πολλὰ ξεχάνει
καὶ σφίγγει τὴν καρδιά του,
γιὰ μᾶς κ' Ἐκεῖνος κάνει
θυσιά τὰ παιδιὰ του.

Τὶ δόξα καὶ τιμὴ...
γιὰ μᾶς παντοῦ βωμοί,
καὶ τόσα προσκυνήματα
καὶ βρόντοι καὶ κινήματα.

Γιὰ μᾶς πολλὰ τρεχάματα,
σπονδαὶ καὶ θυμιάματα,
καὶ τρέχει κάθε μύστης,
ἀλλὰ καμμία πίστις.

Γιὰ μᾶς λατρεία περισσὴ καὶ κάθε φαταούλα,
ἀλλ' ἀπὸ πίστι νοῦλα.
Κ' αὐτοὶ ποῦ παραχόρτασαν κ' ἐκεῖνοι ποῦ νηστεύουν
μᾶς ἐξυμνοῦν, μᾶς προσκυνοῦν, ἀλλὰ δὲν μᾶς πιστεύουν.

Κ' αὐτὸς κ' ἐκεῖνος ξένοιαστος σ' τὸ δόλχο του σπιτάκι
μᾶς προσκυνεῖ με πάθος,
κ' ἂν πότε γίνεται κανένα ρουσφετάκι
γίνεται κατὰ λάθος.

Γιὰ μᾶς μεγάλῃς Ἐκκλησίας τὸ σήμαντρο σημαίνει,
ἀλλὰ σ' τὴν Ἀναγέννησι,
ἀλλὰ σ' τὴν Ἀνακαίνισι,
ἀλλὰ σ' τὴν Μεταρροῦθιμὴν τὴν κακομοιριασμένην,
μὴτε σ' τὴν μιά, μὴτε σ' τῆς δυνάμει, μὴτε σ' τῆς τρεῖς μαζί
δὲν ἔχουν βεβαιότητα καμμίαν κ' οἱ χάσοι,
μὴτε μεγάλοι φηφτυτοῦ, μὴτε μπουρζουαζί.

Ἡ καθενὴ μᾶς χίνεται σ' τοὺς δρόμους ξεμαλλιάρα
καὶ σκούζουν μ' ἑκείνους καὶ πίσω τῆς ποῦ μᾶς τὴν πᾶς τὴν κλάρα;

Βροντοῦν παιᾶνες γύρω μας, ραγιάδων ὑποφωσκαῖς
εἰς ἤχους διαφόρους,
κ' ἀκούμε σ' τὴν Ὀμόνοια νὰ πέφτουν κουμπουριᾶς
ἀπὸ τοὺς τζογαδόρους.

Μπαμ μποῦμ ἐδῶ, μπαμ μποῦμ ἐκεῖ,
καὶ πάλι κόσμου πανικοί,
καὶ πλήθη φεύγουν ἐντρομα καὶ κρᾶζουν κεχηνότα:
νὰ τῆς Ἀναγεννήσεως τὰ κρούσματα τὰ πρώτα.

Τὶ φῶς Ἀναγεννήσεως γενναίας ὑποφωσκαῖς,
καὶ νέος κόσμος εὐτυχῆς
σὲ σωτηρίας ἐποχῆς
ἀνακαίνισις βόσκει.

Ἰσως πάλι νάλθουν χρόνια,
ποῦ τῆς φέσταις τῆς παλαιᾶς
θὰ σὰς κάνουν τὰ Κορδάνια
κ' ἡ Κοροφάτικα Ἑληαῖς.

Ἰσως πάλι μεθυμένοι
καὶ κισσοστεφανωμένοι
σὲ κρασι τοῦ παλιοβαρέλαις
τὸ κουκί σας νὰ ποτᾶτε,
καὶ μ' ἑμᾶς τῆς τρεῖς κοπέλαις
μακαρίως νὰ γελάτε.

Εἴπαν, κ' ὁ κλαῖον Φασουλῆς γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς τλήμο-
νους πρὸς τὰς λευγεῖμονας.

Ὡ κοραὶ σεῖς, γεννήματα μᾶς Ἐπαναστάσεως
καὶ φιλοτίμου δράσεως,
καλῶς δρίσατε καὶ σεῖς σὲ τὸ τοῦτο τὸ καμίνι...
κάνουν ν' ἀνθίσουν τὰ κλαδιά κ' ὁ πάγος δὲν τᾶφνει.

Κάνομε νὰ πιστέψωμε κι' ἐμεῖς σ'τῆς τρεῖς παρθέναις,
μὰ δὲν ἀφίνουν ἢ κοιλαιῖς ἢ κακομαθημέναις.

Ἄλλ' ὄχι... θὰ πιστέψωμε μιὰ μέρα... μὴ σὰς μέλη...
ἀγάλη ἀγάλα κάνουνε τὴν ἀγουρίδα μέλι,
κι' ἴσως γιὰ σὰς νὰ χρειασθοῦν ἐπαναστάσεις κι' ἄλλαις
ἀκόμη πρὸ καλλίτεραις, ἀκόμη πρὸ μεγάλαις.

Ἰσως νὰ θεραπεύσωμεν τὰς ἀνιάτους νόσους,
ἴσως νὰ βρῇτε καὶ σ' ἐμᾶς λατρείαν ἀπαράμιλλον,
κι' ἀλλοίμονον σὲ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους τόσους,
ποῦ διυλίζουν κώνωπα καὶ καταπίνουν κάμηλον.

Ἀλλοίμονον σὲ Γραμματεῖς
καὶ Φαρισαίους προπετεῖς,
ποῦ γιὰ τοὺς τύπους χάνονται καὶ γίνονται θυσία,
κι' ἀφίνουν τὴν οὐσία.

Οὐαὶ σ' αὐτούς, ποῦ συγκροτοῦν πολέμους γλωσσομάχους
γιὰ τύπους τοῦτον τὸν καιρὸ,
ποῦ τοὺς ἀκούω καὶ θαρρῶ
πῶς τρώγ' ὧμοὺς βατράχους.

Οὐαὶ καὶ σ' τοὺς κηρύττοντας κατ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πρὸς βλάκας ἀδρανεῖς
πῶς φταῖν οἱ νόμοι μόνον,
ἀλλ' ἀνθρώπος κανεῖς.

Τρεῖς ἀλλοίμονον σ' ἐκείνους, ποῦ θαρροῦν καὶ τὼρ' ἀκόμη
πῶς γιὰ νὰ χουν ὄντως κύρος κάθε Βασιλείου νόμοι
καὶ σ' τὸν κόσμον νὰ περνᾶνε
ὥσάν κ' αὐτὸ ποῦ σημαίνει,
πρέπει κατ' ἀνάγκην νᾶναι
μέσα σὲ χαρτιὰ γραμμένοι.

Τρεῖς ἀλλοίμονον σ' τοὺς νόμους, ποῦ τοὺς βρῖσκουν ἐποχαῖς
μόνον σ' τὰ χαρτιὰ γραμμένους,
κι' ὄχι μέσα σ' τῆς ψυχῆς
τῶν ἀνθρώπων χαραγμένους.

Τρεῖς ἀλλοίμονον σ' ἐκεῖνον τὸν πεπωρωμένον βλάκα,
ποῦ γιὰ νὰ τηρῇ τοὺς νόμους
καθαροὺς, ἀγνοῦς, ἀμώμους,
πρέπει νὰ τοὺς δῇ γραμμένους μες σ' τοῦ Μωϋσῆ τὴν πλάκα.

Κόραι σεῖς λευχειμονοῦσαι
καὶ τὸν κόσμον συγκινοῦσαι,
δὲν μοῦ λέτε ποῖος νόμος συμβουλευε τὴν ρεμοῦλα;
κι' ὅμως εἶναι κ' αὐτὴ χέρια,
ποῦ τρυπνόνουν σὲ κεμέρια,
σὲ δημόσια Ταμεῖα καὶ σὲ καθεμιὰ σακοῦλα.

Κόραι σεῖς λευχειμονοῦσαι
καὶ τὸν κόσμον συγκινοῦσαι,
ὅταν σβύσουν οἱ καιροὶ
κάθε μας ἀδιαντροπιά,
καὶ δὲν τρέχεις με κερί
νὰ γυρεύης ἀνθρωπιά.

Ὅταν γλάροι δὲν φερμάρουν τὸν Προῦπολογισμόν,
ὅταν γίνουν ἢ ψυχαῖς μας πλάκες νόμων καὶ θεσμῶν,
τότε θ' ἀβγοῦν μαχηταί,
καὶ Τυρταῖοι ποιηταί.

Τότ' ἐλάτε σεῖς, παρθέναις,
σὺν καὶ τὼρ' ἀσπροντυμέναις,
νὰ χορέψωμε χορούς
μὲ παιᾶνας ἱερούς.

Πρὸς τὸ παρὸν σ' ἐρείπια σταθῇτε Παρθενῶνων
καὶ γρηγορεῖτε μόνον.

Πρὸς τὸ παρὸν κι' ἐμεῖς, παιδιὰ, περιχαρεῖς ὡς δρέψωμεν
μόνον κυπαρισσόμηλα, καὶ τὰς παρθένους στέψωμεν,
ποῦ τρέμω μήπως καθεμιὰ τὴν μαναβέλα πάρη
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸν ἀφαλὸ τὸν λύση σ' τὸ στηλῆαρι.

Λάμπουν μες σ' τὴ Χάβρα
λόγων ἀστραπαῖς...
αὔρα, λαύρα, σαύρα,
καὶ κακὰ καὶ μαῦρα
πᾶν ἢ προκοπαῖς.

(Εἶπε, κι' ἐπῆγαν σ' τὸν Εὐταξία,
ποῦχει καὶ γινῶσι πολλὴ κι' ἀξία,
κι' αὐτὸς τῆς πῆρε νὰ τῆς διαβάσῃ,
κι' ἐκείναις τοῦπαν: καλὸ Θανάση.)

Σχέδια τοῦ Λοκροῦ γραμμένα πρὸ μικροῦ.

Θὰ κόψῃ τὸνα, θὰ κόψῃ τᾶλλο,
καὶ τὸ μικρὸ μας καὶ τὸ μεγάλο,
κι' οἰκονομίαις θὰ μᾶς χορτάσῃ
κι' ὅλοι τοῦ λένε: καλὸ Θανάση.

Βγάζει τοὺς φόρους ἀπὸ τὰμπέλια
καὶ βάζει φόρους εἰς τὰ βαρέλια,
κι' ἔτσι θὰ πίνωμε κρασί' λιγώτερο
καὶ νοῦ θὰ δείχνωμε νηφαλιώτερο,
καὶ δὲν θὰ κάνωμε καινούρια στάσι,
κι' ὅλοι φωνάζουνε: καλὸ Θανάση.

Φορολογοῦνται καπνοὶ πρὸς τούτοις
γιὰ νὰ φρυάξῃ κάθε τσιφούτης,
φορολογοῦνται σ' αὐτὰ τὰ χάλια
καπνοὶ ποῦ βγαίνουν ἀπὸ φυτεῖαις,
κι' αὐτοὶ ποῦ βγαίνουν ἀπὸ κεφάλια
καὶ μομφλοῦν τῆς πολιτείας.
Καπνὸς τὸν ἥλιο μας δὲν θὰ σκεπάσῃ,
κι' ὅλοι φωνάζουνε: καλὸ Θανάση.

Ἐνταῦτ' φορολογεῖται κατ' ἀνάγκην καθεμιὰ
τῶν Ρωμηῶν κληρονομία,
πλὴν ἀσώδοτος θὰ μένῃ σ' τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων
μὴ κληρονομία μόνον,
ἢ τῶν σεβαστῶν προγόνων.
Τέτοια κι' ἄλλα θὰ γένοιν' ὅπου κι' ὁ Σεφμετ θὰ σκάσῃ,
καὶ θὰ πῇ: καλὸ Θανάση.